

193

Krigen.

Mel.: Vi har sagt det saa tidt ofv.

„Der blir Krig, der blir Krig!“ lod de, angestfuldt nys, „Rusien dræber den dødslyge Mand.“ Hver Politiker satte paa Skjæppen sit Lys; Lad det lyse kring Bygd og kring Strand.

2. Ei saa snart dog han døde den dødslyge Fyr. Han er seiglivet, skjønt han fik Svolt. Lærer Rusien, at Krigen i Længden er dyr, Gaar man end imod dødslyge Folk.

3. Over Donau trængte sig Russernes Troop, Og saa lydlost og hastigt det gif, Og da „Tryntrykten“ rigtig fik Dinene op, Han en sorgelig Anelse fik.

4. Dog han kjæmpede, Staffel, saa godt som det lod Sig i Sygdommen gjøre for ham, Viste mest imod Krigsfanger „morderiskt Mod“ Men i Striden som oftest sig tam.

5. Og han myrdede Kvinder og Oldinge fort, Som en Love han teed' sig tidt; Thi i Striden han vidste: „jeg kommer tilfort, For Forretningen arter sig skidt.“

6. „Og hver Grusomhed, jeg under Krigen bedrev,“ Han studered': „Hvor skjuler jeg den?“ Han fandt Raad, han paa Russernes Regning den skrev, Og den sendte til Engeland hen.

7. Generalerne Skobelev, Gurko og fler, Og Soldater, en frygtelig Flok, For i Sne over Balkan med sældet Bevær, Fore frem over Sten, over Stok.

8. Og det inge Folks Fader, i Stambul han sad, Hørte Nyheden rædselsfuld, bleg, Af

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10

0
mm

10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10

Naturen han rigtig var doven og lad, Og i Nød
han paa „Allah“ kun sfreg.

9. Men nærmere dog trængte Russerne
frem, Hver en „Dryntyrt“ sfreg: „Fanen maa
ud!“ Men ved Eftersyn var den nok stjaalet fra
dem, Og forsent kom saa Hersterens Bud.

10. Saa kom engelske Skibe, for flyvende Vor
Sog de ind for at søge sit Rov, Vilde fiske i „rorre
Bande“ ligesom før, Vilde søge at sfrive sin Lov.

11. „Nei, nei nu vil jeg bort,“ sfreg i yder-
ste Nød Da den dristige, dødsyge Mand, „Jeg
har tænkt, jeg bør vælge mig Liv eller Død Og
valgte Livet for dig kun, mit Land.“

12. Men Ministrene bonfaldt og tigged'
og bad Ham ei reise og viste ham klart, At naar
han ei paa Thronen i Stambul mer sad, Kom
den anden og optog den snart.

13. Saa han satte sig atter, et „Allah“
der lod sig et Suk fra den halvdøde Mand.
Mellem Barken og Beden hans „Allah“ ham
bød Som en Muselman skjæft holde Stand.

14. Gudsfelov, at den Dryntyrtken rigtig fik
Stryg, Han har gjort, det har „groft“ i mig
tidt, For hans Lyft paa lidt norfft Kjød de ved,
den er styg, Jeg er tryg for mi' Kjærings og mit.

15. Var ei Visa nu bra? — Sfriv den
bedre saa selv, Det er kortsfattet, men det er handt
— Hvert et Ord, som der staar i'en, tror jeg
sfru lel, Beit Di mer', er det Gjoggel og Tant.

Trondhjem.

Drykt og tilkjøbs i Johan L. Sundts Bogtrykkeri.